

РЕШЕНИЕ

№ 120

гр. Велико Търново, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на девети октомври през
две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ СТОЯНОВА

Членове: АЛЕКСАНДЪР ЛЮДМ.
ГРИГОРОВ
Диана Василева

при участието на секретаря ГАЛЯ Г. СТАНЧЕВА
в присъствието на прокурора Д. Янк. Л.
като разгледа докладваното от Диана Василева Наказателно дело за
възобновяване № 20234000600231 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искане на осъденото лице А. М. И.- И.а,
подадено чрез защитника ѝ адвокат Р. М., както и искане на защитниците ѝ-
адвокат Д. С. и адвокат А. С. за възобновяване наказателното производство
по внохд №310/2023г. по описа на Русенски окръжен съд, на основание
чл.422 ,ал.1, т.5 във вр.с чл.348, ал.1 от НПК.

В искането, подадено от адвокат М. са наведени доводи за допуснати
съществени нарушения на процесуалните правила, нарушение на закона и
явна несправедливост на наложеното наказание. Сочи се, че в хода на
процеса и двете инстанции са направили и изградили грешна преценка на
релевантните факти, обстоятелства и доказателства, събрани и обсъждани по
време на предварителното и съдебното производство, което е довело до
неправилни изводи на съдебните състави, съответно признаване на
подсъдимата за виновна в извършване на престъпление по чл.212, ал.2 във вр.
с ал.1 от НК. Началото на грешната преценка било положено още с
провеждане разпита, в качеството ѝ на свидетел на „пострадалата“ Ш. С. А.

от гр.Русе. Напълно грешно била възприета фактическата обстановка представена от нея, като се кредитират с пълно доверие показанията ѝ, а се игнорирали показанията на медицинския състав- специалисти, работещи в УМБАЛ“Медика Русе“ ООД, извършил оперативната интервенция. Нарушението на процесуалните правила в началото на производството водело до опорочаване на целия процес. Процесният разпит на св.Ш. А. е бил проведен на 07.01.2019г. от следовател, като към този момент тя е била непълнолетна. Разпита ѝ бил проведен в грубо нарушение и неспазване на законовите правила, а именно в отсъствието на родител, попечител или назначен особен представител. Това правело действието процесуално невалидно и като такова същото не можело да породи правен ефект, същевременно се превръщало в негодно доказателство. Показанията можело да бъдат манипулирани в голяма степен от задаващия въпроси разследващ орган и да наклонят процеса в напълно грешна посока. Наред с това, всички действия по отношение на пострадалия- непълнолетен свидетел, следвало да бъдат извършени и със съгласието на родител, попечител или особен представител. Без това действията били процесуално невалидни и не можело да породят правен ефект. Сочи се и ,че свидетелката имала права, които не можела да осъществи сама в досъдебното производство, тъй като била непълнолетна. Навеждат се и доводи за нарушение нормата на чл.101, ал.1 от НПК.

На следващо място се сочи, че с обвинителния акт се поставят рамките обвинението, чрез него прокурорът разкрива в пълнота обвинителната теза, поради което следвало да посочи в обстоятелствената му част всички факти, които обуславят съставомерността на деянието и участието на обвиняемия в него, а не да се кредитира с пълно доверие опорочено и незаконно проведен разпит на непълнолетния свидетел Ш. А., изграждаща основната версия на обвинението. Внесеният обвинителен акт бил непълен, вътрешно противоречив, крайно неясен и необективен, изготвен в разрез със закона. Това довело до ограничаване на правата на страните в процеса и създавало предпоставка за постановяване на порочен съдебен акт.

Събраните доказателства били противоречиви, самоизключващи се и неясни, а кредитирането на определен кръг опорочени свидетелски показания е довело до грешни изводи и подвеждане на съдебните състави, постановили неправилна присъда и решение. Като такива се сочат показанията на

свидетелите Ш. А. и С. Ю.. Посочено е, че неистинността на показанията на Ш. А. се установявала от депозирана от нея нотариална покана да УМБАЛ“ Медика Русе“ ООД с претендирано обезщетение за причинени неимуществени вреди от нанесена ѝ средна телесна повреда.

В искането се сочи, че изводът, приет от първоинстанционния и въззивния съд, че липсвала извършена фасциотомия бил напълно грешен, като почивал изцяло на заключението на вещите лица, които можело и да бъдат грешни. Не били изследвани и в достатъчна степен показанията на свидетелите П. М., Ц. и другите лекари от УМБАЛ“Канев“, като било налице неправилно кредитиране на същите. Изводите клонели към тенденциозност в провеждане на целия процес, явна некоректност в заключенията на вещите лица, изключващи принципа на обективност, пълнота и безпристрастност при водене на разследването, даване на заключения и вземане на решения.

В искането е наведен и довод за явна несправедливост на наложеното наказание. Същото било тежко, не съответствало на описания случай, накърнявало човешкото достойнство на подсъдимата.

Направено е искане за възобновяване на наказателното производство, като подсъдимата бъде оправдана по предявеното ѝ обвинение. Направено е и алтернативно искане за налагане на административно наказание или връщане на делото за ново разглеждане.

В подаденото от адв. Д. С. и адв. А. С. искане се навежда довод за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Като такава се сочи, че въззивният съд не е извършил надлежна проверка в съгласие със задълженията му по чл.314 от НПК, като изложените мотиви са несъответни на стандарта по чл.339, ал.2 от НПК. Окръжният съд бил нарушил задълженията си по чл.313 и чл.314 от НПК да провери изцяло правилността на присъдата, а се е задоволил само да декларира съгласие с доказателствената оценка на първата инстанция, а също и да преповтори изводите на същата. Мотивити били буквално преповтаряне на тези, изложени от първата инстанция. Въззиввантата инстанция е била длъжна да изложи собствени мотиви, кореспондиращи със стандарта, заложен в процесуалния закон, в резултат на което да стане ясна волята и изграденото вътрешно убеждение.

Окръжният съд изпълнявайки задълженията си по чл.339, ал.2 от

НПК, в мотивите на постановения от него акт, не е дал отговор на всички изложени от защитата възражения. Неизпълнението на това задължение водело до съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като ограничавало процесуалните права на подсъдимия- да узнае защо е признат за виновен и осъден по предявеното му обвинение, както и защо възраженията му не са приети от съда. Неизпълнението на това задължение водело до липса на мотиви, което е от абсолютните основания за отмяна на съдебния акт. В искането са изложени подробни доводи за твърдяните допуснати нарушения от въззивната инстанция на чл.248, ал.1 от НПК, чл.339, ал.2 от НПК. Навежда се и довод за наличието на противоречиви мотиви, досежно датата на извършване на престъпното деяние, което е прието, че е осъществено от подсъдимата. Това не давало възможност да се провери каква е действителната воля на съда и какво приема за установено по отношение на датата на извършване на деянието. На следващо място се сочи, че без анализ е останало възражението на защитата, че оперативния протокол не е измежду документите, чието съдържание се включва в утвърдените от НЗКО формати на електронни отчети , не е и сред първичните медицински и финансови отчетни документи, след представянето на които НЗОК заплаща договорената и извършена дейност по клинични пътеки на изпълнителите на болнична медицинска помощ. Не е даден отговор и на това, че наред с код 83.14- съответно код 86,4 и код 86.22, фигурирали посочени от подсъдимата и други кодове за съответната оперативна процедура, изпълнени на пациентката А. - код 83.14, 86-4 и 86.22. Това било дало възможност А. да бъде изписана и по друга клинична пътека, съобразно избора на лекуващия лекар. Те е следвало да се отчетат при поставянето на окончателната диагноза и изготвяне на епикризата от лекуващия лекар, който не е подсъдимата. С оглед на това възражение съдът не е дал отговор и не е изложил мотиви относно субективната съставомерност на извършеното от подсъдимата .

На следващо място се сочи, че съдът се е позовал формално на показанията на свидетели, заключения на вещи лица, а не е дал вяра на подсъдимата и свидетелите, подкрепящи нейните обяснения, което също сочело на липса на мотиви на съдебния акт. В искането защитника е развил доводите си, свързани с твърдението, които доказателства следва да се приемат за недостоверни и кои – не.

На следващо място като нарушение на процесуалните правила,

свързани с доказателствената дейност на съда, се сочи отказа на инстанционните съдилища да допуснат поискана от защитата повторна СМЕ с формулирани подробни въпроси, на които да се даде отговор.

В искането е направено възражение и за нарушение на материалния закон. Сочи се, че в конкретния казус процесния оперативен протокол не представлява основанията, въз основа на което се извършва плащането от РЗОК. Разпоредбата на чл.352 от НРД от 2018г. предвиждала, че изпълнителите на БМП, сключили договор с НЗОК, ежедневно подават файлове по електронен път в утвърдения от НЗКО формат за оказаната за денонощието дейност, включена в предмета на договора, през интернет портала или чрез web услуга. Самият оперативен протокол не се подава по електронен път. Последният не е и измежду документите, чието съдържание се включва в приетите формати за отчети. Оперативният протокол не е нито основание за плащане, нито част от документите, въз основа на които се извършва плащането. Това водело до несъставомерност на деянието.

На следващо място се сочи, че в диспозитива на присъдата подсъдимата била призната за виновна, че е извършила престъпление на 07.06.2018г., а било установено, че сумата от 2200 лв. е била преведена на 24.06.2018г.. Именно на тази дата била дадена възможност на търговското дружество да получи сумата по КП 198, но за нея нямало обвинение и подсъдимата следвало да бъде оправдана.

И в това искане е наведено възражение за несправедливост на наложеното наказание, като са изложени подробно доводи за това. Сочи се, че не били отчетени всички смекчаващи отговорността обстоятелства и че по отношение на подсъдимата следвало да се определи наказанието при условията на чл.55 от НК.

Направено е искане за възобновяване на производството и оправдаване на подсъдимата по предявеното ѝ обвинение, както и да се отхвърли предявения граждански иск. Направено е алтернативно искане за отмята на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на Русенски окръжен съд. Направено и второ алтернативно искане за изменение на съдебния акт, като се намали наложеното наказание с приложение на чл.55 от НК и да се намали изпитателния срок по чл.66 от НК на три години.

В съдебно заседание представителят на Великотърновска апелативна прокуратура оспорва искането. Сочи, че не са допуснати твърдяните нарушения на процесуалните правила и материалния закон, като излага доводите си за това. Счита и , че наложеното на осъденото лице наказание е справедливо определено. Моли да се остави без уважение искането за възобновяване на наказателното производство.

Осъденото лице А. М. И.- И.а, въпреки дадената ѝ възможност, не се явява в съдебно заседание и не взема становище по направеното искане.

Защитниците на осъденото лице- адв. М., адв. Д. С. и адв.А. С. поддържат искането за възобновяване с наведените доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, нарушение на материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание. Молят същото да бъде уважено, в смисъла, в който са направени алтернативните искания.

Настоящият състав на АС- В.Търново, след като обсъди основанията, изложени в искането на осъденото лице, взе предвид становището на страните и след проверка на данните по внохд № 310/2023г. по описа на Русенски окръжен съд, с решение по което е потвърдена присъда по нохд № 31/2022г. на Русенски районен съд, в рамките на правомощията си, намери за установено следното:

Искането за възобновяване на наказателното производство е процесуално допустимо. Предмет на същото е акт, попадащ в категорията на визираните в чл.419 и чл.422, ал.1, т.5 от НПК. Искането е направено от правоимащо лице и в установения по чл.421, ал.3 от НПК срок.

Разгледано по същество, съдът намира искането за частично основателно, по следните съображения:

С присъда № 129 от 10.11.2022г. постановена по нохд № 31/22г. по описа на РС-Русе А. М. И.- И.а е призната за виновна в това, че на 07.06.2018г., в гр.Русе, съставила документ с невярно съдържание- оперативен протокол №1327/07.06.2018г., в който удостоверила, че на лицето Ш. С. А. с ЕГН ***** е извършена оперативна намеса по код МКБ 9-83.14- фасциотомия в присъствието на оперативна сестра Д. И., без такава операция да е била извършена и съзнателно дала възможност на друго юридическо лице- УМБАЛ „Медика- Русе“ ООД да получи без правно

основание чуждо движимо имущество- 2200лв., представляваща закупени медицински дейности от РЗКО- Русе по клинична пътека №198 и включени за плащане в Спецификацията за клинични пътеки и амбулаторна процедура „Предсрочно изпълнение на дейности по КСП на обслужване УМБАЛ „Медика- Русе“ ООД по договор № 180737/04.06.2018г. за периода – срок на действие на НРД за медицински дейности за 2018г., поради което и на основание чл.212, ал.2 във вр.с ал.1 и чл.54 от НК и е наложено наказание от две години и шест месеца лишаване от свобода, като на основание чл.66, ал.1 от НК е отложено изтърпяването му за срок от четири години.

Подсъдимата е осъдена да заплати на НЗКО- гр.София сумата от 2200лв.- обезщетение за имуществени вреди, ведно с лихвата считано от 24.07.2018г. до окончателното ѝ изплащане.

Подсъдимата е осъдена да заплати ДТ върху уважения граждански иск и разноските по делото.

По жалба на подсъдимата А. И.- И.а, подадена чрез защитника ѝ адвокат А. С., срещу постановената присъда е образувано ВНОХД № 310/2023г. по описа на Русенски окръжен съд. С Решение № 116 от 12.06.2023г. по същото дело въззивният съд е потвърдил присъдата на РС-Русе.

На първо място искането за възобновяване се основава на чл.422, ал.1, т.5 от НПК, като се излагат съображения в подкрепа на заявено касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, което е предвидено в закона като основание за възобновяване чрез препращането в чл.422, ал.1, т.5 от НПК.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни доводите, посочени в подкрепа на касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК. При преценка за наличието на това основание следва да се отчете, че възобновяването на наказателно дело е извънреден способ за контрол на влязла в сила присъда, акт, ползващ се със стабилитет и изпълняемост. Целта на производството е да установи наличието на предвидените в закона основания за възобновяване, имайки предвид стабилитета на влезлия в сила съдебен акт. Такива основания, с оглед на направеното оплакване, биха били допуснати при постановяване на акта нарушения на процесуалните правила във връзка с доказателствената дейност на съдилищата, които да са се отразили съществено на процесуалните права на страните и които пороци да

поставят под съмнение законосъобразността на постановения съдебен акт. Извършената от настоящия състав проверка сочи, че такива нарушения не се констатира по настоящото дело.

Несъстоятелен е довода за грубо нарушение, допуснато от разследващия орган при разпита на свид. Ш. С. А., която към този момент е била непълнолетна. Обстоятелството, че същата е била разпитана в отсъствието на педагог или родител, не сочи на нарушение от процесуално естество и не разколебава доказателствената годност на дадените показания. Съгласно чл. 140, ал. 2 от НПК непълнолетният свидетел се разпитва в присъствието на педагог или психолог, или на родител, ако съответният орган намери това за необходимо. Цитираната процесуална разпоредба не вмения задължение за разследващите органи всякога да осигуряват участието на посочените лица в разпитите на непълнолетните свидетели, а предоставя възможност за компетентна преценка това да бъде направено в случай на необходимост. Последната следва да се преценява с оглед житейската зрялост, здравословното състояние и психическите възможности на разпитвания непълнолетен свидетел. В конкретния случай, съдържанието на протокола за разпит на свидетелката А., не буди съмнение за физическото или психичното ѝ състояние, което да е ограничило възможността на разпитвания да възприема значимите за процеса факти и да дава достоверни показания за тях.

Наред с горното следва да се посочи, че свидетелката е разпитвана в хода на съдебното следствие, като видно от приложения по делото протокол е, че не се е наложило и не са били приобщавани към доказателствата по делото показанията ѝ дадени на досъдебното производство. Именно показанията на свидетелката, дадени в хода на същинското съдебно производство са били предмет на доказателствената оценъчна дейност на съда. Следва да се посочи и, че са несъстоятелни възраженията на защитника на осъдената адвокат М., относно нарушени права на А., тъй като тя безспорно няма качеството на пострадало лице от престъплението, за което е повдигнато обвинението.

Неоснователно е наведеното възражение, че като е разгледал делото при внесения обвинителен акт, който не отговарял на изискванията на чл.246 от НПК, съдът е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила.

Видно е от изготвения протокол от 24.03.2022г. по нохд № 31 по описа за 2022г. на РРС, че защитника на подсъдимата е направил възражение относно твърдяни от него пороци в обвинителния акт, като е направил искане за прекратяване на съдебното производство и връщане на делото на прокурора. Съдът се е произнесъл с мотивирано определение, с което е прието, че обвинителния акт не страда от заявените пороци и че същият отговаря на изискванията на закона. С оглед на това е оставил без уважение направеното искане за прекратяване на съдебното производство и е насрочил делото за разглеждане по общия ред. Дадена е възможност на подсъдимата и защитника ѝ да обжалват това определение, като същите не са се възползвали от това си право. Определението е влязло в сила. Въпреки това въпроса за годността на обвинителния акт е бил поставен за разглеждане и от въззивната инстанция при обжалване на постановената присъда. Окръжният съд е дал обоснован отговор защо не намира за основателно направеното възражение, който се споделя от настоящия съдебен състав.

Неоснователно е и възражението за допуснато съществено нарушение в хода на разпоредителното заседание. В нормата на чл.248 от НПК изрично са посочени въпросите, които се обсъждат в разпоредителното заседание, като са посочени и лицата, които се изслушват от съда. В ал.5 на същата разпоредба са посочени и въпросите по които съдът следва да се произнесе с определение. Видно е, че съдът е изпълнил това си задължение като се е произнесъл по искането за прекратяване на съдебното производство. Съдът не се е произнесъл по т.6 на чл.248, ал.1 от НПК, тъй като спрямо подсъдимата не е имало взета мярка за неотклонение.

На следващо място оплакването за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила е развито във връзка с оценката на доказателствата, направена от решаващите съдилища. Следва да бъде отбелязано, че в производството по възобновяване на наказателно дело за съда по възобновяването не съществува възможност нито да контролира, нито да подменя вътрешното убеждение на инстанционните съдилища, а може да провери само дали то е законосъобразно формирано. Не е допустимо също да се проверява обосноваността на съдебния акт, защото фактическата необоснованост не е самостоятелно касационно основание. Проверката в това производство, при наведените в искането оплаквания във връзка с доказателствената дейност на съдилищата, се ограничава до спазване на

процесуалните правила за събиране и оценка на доказателствата и средствата за тяхното установяване, както и изпълнението на задължението за обективно, пълно и всестранно изясняване обстоятелствата по делото.

Извършвайки тази преценка, настоящият съдебен състав намира, че не могат да бъдат възприети направените в искането оплаквания във връзка с кредитирането на доказателствата и тяхната оценка. Доказателствената дейност на инстанциите по същество не сочи на пороци при събиране, проверка и оценка на доказателствата и средствата за тяхното установяване. Събрани са относимите и допустими доказателства, като анализа им е позволил формирането на правилни изводи по фактите. Съдилищата не са игнорирани или превратно тълкували доказателствените източници. При очерталите се две противоречиви групи свидетели, е даден мотивирано обоснован отговор кои от тях се кредитират с доверие и кои не, като е направен цялостен анализ на същите и са съпоставени и с останалия събран по делото доказателствен материал. Неоснователно е възражението, че за осъждането на подсъдимата съдът се е позовал основно на показанията на св. А. и майка ѝ - св.Юсеинова, които според защитата били манипулирани и заинтересовани. Действително в основата на фактическите изводи на решаващите съдебни инстанции са поставени и тези от посочените гласни доказателства. Това обаче не е сторено произволно. Ясно е проследим процеса на формиране на вътрешното убеждение на съдилищата и изводът за кредитиране показанията на свидетелите. Те не са разгледани изолирано, а са преценени в контекста на цялостната доказателствена съвкупност, като са съпоставени с показанията на свидетелите, които съдът е кредитирал с доверие, писмените доказателства по делото и заключенията на съдебните експертизи. Правилно е прието, че показанията на тези свидетелки са последователни и непротиворечиви, както и че твърдяното от тях обстоятелство, че на А. не е била извършвана отразената в оперативния протокол операция, отговаря на действителното положение.

Неоснователно е и възражението за допуснато нарушение по смисъла на чл.107, ал.2 от НПК, което да е компроментирало разкриването на обективната истина. Възражението в тази насока е основано на факта на отказ на инстанционните съдилища да допуснат поисканата от защитата на подсъдимата повторна СМЕ с формулирани задачи. Това възражение би могло да съставлява аргумент за процесуално нарушение, съществено

ограничаващо правата на подсъдимата, ако е довело до неизясняване на релевантни за правилното решаване на делото въпроси. В принципен план съдилищата разполагат с процесуална автономия, преценявайки колко и какви доказателства и експертизи да допуснат и да приобщат по делото, с цел постигане на обективната истина. Когато прецени, че правнорелевантните факти са безспорно установени чрез събраните вече и проверени доказателства и отхвърли искането за събиране на допълнителна информация за тези факти, съдът не допуска процесуално нарушение. Инстанционните съдилища мотивирано са отговорили на искането на защитата на подсъдимата за допускане на повторна СМЕ. Приели са, че с приетите по делото заключения на тройна СМЕ и две допълнителни, са изяснени правнорелевантните факти, поради което не се налага назначаването на повторна СМЕ. Доводите на съдилищата се споделят от настоящия съдебен състав.

Неоснователен е и довода за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, свързано с нарушение на чл.339, ал.2 от НПК, а именно липса на мотиви на постановения въззивен акт, с който е потвърдена присъдата на РРС.

В нормата на чл.339, ал.2 във вр.с ал.1 от НПК е определено какво трябва да е съдържанието на въззивното решение, което въззивната инстанция постановява при потвърждаване на първоинстанционната присъда. Съгласно посочената разпоредба в акта следва да се посочи по чия жалба или протест се произна. въззивния съд, тяхното кратко съдържание, доводите на страните, основното съдържание на присъдата, основанията поради които не приема доводите, изложени в подкрепа на жалбата или протеста и своето собствено решение по тях. Това не означава, че въззивният съд винаги е длъжен в решението си да излага подробен доказателствен анализ и изрично да обосновава всяка приета от него фактическа констатация, когато приема за качествено извършена доказателствената и аналитичната дейност на първоинстанционния съд. Достатъчно е от акта да е ясно видимо, че съдът е изпълнил задължението си да извърши цялостна проверка на правилността и законосъобразността на оспорената пред него първоинстанционна присъда и да е лесно проследим процеса, по който е формирал вътрешното си убеждение, относно доказателстваната обезпеченост на обвинението,

изводите му по приложимото право и съответното наказание. Прегледът на въззивното решение налага извода, че контролният съд е спазил стандарта, очертан в нормата на чл.339, ал.2 от НПК относно неговото съдържание. В решението подробно са изложени фактическите обстоятелства и доказателствата, на базата на които са установени, правните изводи по отношение на прието за извършено престъпно деяние, приложимия материален закон и съображенията относно наложеното наказание. Действително, в голяма степен мотивите на въззивното решение, се препокриват с тези на първоинстанционния съд, както се сочи в направеното искане за възобновяване. Това не налага извод за допуснато нарушение на посочената норма, тъй като е ясна волята на въззивната инстанция, която е извършила и собствена преценка на доказателствените източници и е направила своите фактически и правни изводи, които съответстват и на тези приети от първата инстанция. Начинът на структуриране и излагане на мотивите от въззивния съд не поставя каквото и да било съмнение за допуснато нарушение на чл.339, ал.2 от НПК.

На следващо място следва да се посочи, че в мотивите си въззивният съд е дал изчерпателен и обоснован отговор на всички възражения, направени от защитата на подсъдимата и е аргументирал в пълна степен своите съображения за достигнатия фактически и правен извод по делото. Това, че защитата не е удовлетворена от отговорите на съда, по никакъв начин не води до липса на мотиви на съдебния акт.

В искането е наведен довод и за неправилно приложение на материалния закон. В тази насока се сочи, че процесният документ-оперативен протокол не е основанието, въз основа на което е било извършено плащането от РЗОК. Същият не се подавал по електронен път до НЗОК, както и не бил от документите, чието съдържание се включвало в приетите формати за отчети. Това водело до несъставомерност на деянието. Настоящият съдебен състав намира и това възражение за неоснователно. Същото е било направено и пред инстанционните съдилища. Съдилищата, като са съобrazили и действащите нормативни разпоредби, са дали мотивиран отговор защо не приемат възражението и защо намират, че извършеното от подсъдимата деяние е съставомерно. Настоящият съдебен състав напълно споделя доводите на инстанционните съдилища. Безспорно е, че съгласно НРД за медицинските дейности между НЗОК и БЛС за 2018г., оперативният

протокол е задължителна част от алгоритъма и медицинската документация за всяка КП с оперативна дейност. Клиничната пътека №198 се счита завършена, ако е извършена една основна оперативна процедура и минимум по една диагностична от три различни групи. Правилно, с оглед на това е прието, че изготвения процесен оперативен протокол е задължителна част от алгоритъма и медицинската документация за всяка КП с оперативна дейност. Безспорно е, че съставеният от подсъдимата оперативен протокол, в който е удостоверила невярно обстоятелство, а именно, че на пациентката Ш. А. е извършена оперативна процедура фасциотомия с КОД по МКБ9-83,14, без такава да е била действително извършена, е бил предаден и вкаран в електронната система на УМБАЛ „Медико Русе“ ООД. Данните от съставения от подсъдимата оперативен протокол са намерили отражение и в изготвената епикриза, която също е вкарана в електронната система на болничното заведение. Впоследствие данните за извършената дейност по процесния протокол автоматично са намерили отражение в подадената от болничното заведение информация към РЗОК, съобразно цитирания договор, в електронен вид чрез XML формат. Описаната в оперативния протокол дейност е била включена заедно с други извършени дейности и представени пред РЗКО-Русе за заплащане на извършени дейности през месеца, съобразно сключения договор. Въз основа на подадената информация е била издадена и фактура от 10.07.2018г., която е представена през РЗОК-Русе. Сумата по фактурата е изплатена на 24.07.2018г. по банков път. Част от изцяло заплатената по фактурата сума е и сума от 2 200лв. за отразената в процесния протокол оперативна дейност. С оглед на това са правилни изводите на инстанционните съдилища, че без процесния протокол, с който е удостоверено невярно обстоятелство, РЗОК не би заплатила сумата от 2200лв., дължима при реално осъществена дейност по посочената клинична пътека.

Правилни са изводите на инстанционните съдилища, че деянието е извършено от подсъдимата при пряк умисъл. Тя е съзнавала, че създадения от нея оперативен протокол е с невярно съдържание, както и че РЗОК не би превела на болничното заведение сумата за отразената клинична пътека, в случай, че се посочи действително осъществено лечение по отношение на А.. Тя е целяла настъпването на общественоопасните последици, а именно чрез въвеждане в заблуждение на съответните длъжностни лица от РЗОК,

болницата, в която работи, да получи наследваща се сума от 2 200лв.

Неоснователно е наведеното възражение, че в мотивите на съдебните актове на инстанционните съдилища се съдържаха противоречиви данни за времето на извършване на деянието, което нарушавало правата на подсъдимата. Това възражение е направено и пред въззивната инстанция, която е дала обоснован отговор, защо не го приема, като доводите се споделят от настоящия съдебен състав. Действително престъплението по чл.212, ал.2 от НК е резултатно, поради което същото се счита за довършено към момента на получаване на наследващото се имущество. В диспозитива, както на ОА, така и на постановената присъда е посочена датата, на която е съставен процесния неистински документ, чрез който е извършено деянието. Непосочването в диспозитивите и на датата, на която деянието е станало довършено, а именно получаването от юридическото лице на наследващата се парична сума, правилно е прието, че не е процесуално нарушение и не сочи на неяснота на обвинението. Датата, на която е довършено престъпното деяние е посочена изрично в обстоятелствената част на ОА и присъдата. Не е налице основание да се приеме наличието на каквото и да е противоречие относно времето на извършване на престъпното деяние.

В искането е наведено възражение за неправилно уважаване на гражданския иск, изхождайки от останалите възражения и искането за оправдаване на подсъдимата. С оглед на приетата от съда законосъобразност на постановената присъда и решението на въззивната инстанция, то същите се явяват законосъобразни и в частта относно уважения граждански иск.

В искането е наведен и довод за явна несправедливост на наложеното наказание, като е направено искане за намаляването му с приложение нормата на чл.55 от НК.

Съдът намира искането за основателно. При определяне на наложеното на подсъдимата наказание инстанционните съдилища са отчетели наличието само и единствено на смекчаващи отговорността обстоятелства, а именно чистото съдебно минало, ниската степен на обществена опасност на личността на подсъдимата, добрите характеристични данни. Като смекчаващо обстоятелство следва да се отчете и сравнително ниската стойност на предмета на престъплението, а така също и изминалия почти пет годишен срок от образуване на производството. Обсъждайки тези

обстоятелства настоящият съдебен състав намира, че наложеното на подсъдимата наказание от две години и шест месеца лишаване от свобода се явява завишено и несправедливо определено.

По отношение на подсъдимата са налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства и съдът намира, че предвиденото дори и в минимален размер наказание се явява несъразмерно тежко спрямо личността ѝ и извършеното деяние. С оглед на това при определяне на наказанието следва да намери приложение нормата на чл.55, ал.1, т.1 от НК, като на това основание наказанието лишаване от свобода да се намали от две години и шест месеца на една година, както и да се намали определения изпитателен срок от четири години на три години, считано от влизане на присъдата в сила.

Настоящият съдебен състав, с оглед данните по делото, намира, че с този размер наказание ще се постигнат по най- ефективен начин целите му, визирани в чл.36 от НК и преди всичко превъзпитателната му роля по отношение на осъдената.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че следва да се допусне възобновяване на внохд № 310/2023г. на Русенски окръжен съд, с което е потвърдена присъда № 129/10.11.2022г. постановена по нохд № 31/2022г. на Русенски районен съд, като се измени въззивното решение и се постанови, на основание чл.55, ал.1, т.1 от НК, намаляване размера на наложеното на подсъдимата наказание от две години и шест месеца лишаване от свобода на една година лишаване от свобода, както и размера на определения на основание чл.66, ал.1 от НК изпитателен срок от четири години на три години.

В останалата му част искането за възобновяване на наказателното производство следва да се остави без уважение.

Водим от горното и на основание чл. основание чл.426 във вр.с чл.354, ал.1, т.4 от НПК съдът

РЕШИ:

ВЪЗОБНОВЯВА производството по внохд №310/2023г. по описа на

Русенски окръжен съд, с решение по което е потвърдена присъда № 129/10.11.2022г. постановена по нохд № 31/2022г. на Русенски районен съд и **ИЗМЕНЯ** решението, като

НАМАЛЯВА, на основание чл.55, ал.1, т.1 от НК, наложеното на подсъдимата **А. М. И.- И.А** за извършено престъпление по чл.212,ал.2 във вр.с ал.1 от НК наказание от две години и шест месеца на **ЕДНА ГОДИНА** лишаване от свобода и определения на основание чл.66, ал.1 от НК изпитателен срок от четири години на **ТРИ ГОДИНИ**, считано от влизане на присъдата в сила.

Оставя без уважение искането за възобновяване в останалата му част.

Решението е окончателно и не подлежи на жалба или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____